

Suden Aika

Luonto-Liiton
SUSIRYHMÄ

2•2006

Suden Aika 2 • 2006

Pääkirjoitus:

Suden silmin, Mervi Koskela _____ 2

Susihiihtojen tunnelmia, Kirsi Uimi _____ 3

Kuulumisia ruotsin susisymposiumista,
Anu Salminen _____ 10

Lukuvinkki, Laura P _____ 7

Oksu ja Sushi kesäyössä
Anni Hassi & Titti Pyörälä _____ 14

Suden Aika on Luonto-Liiton susiryhmän jäsenlehti, joka ilmestyy 4 kertaa vuodessa ja lähetetään suoraan jäsenille.

Susiryhmän puheenjohtaja:

Mervi Koskela

mervi.koskela@luontoliitto.fi

p. 050 336 8400

Susiryhmän työntekijä:

Anu Salminen

anu.salminen@luontoliitto.fi

anusalmi@cc.joensuu.fi

p. 050 - 536 1024

Suden aika 3/2006

jutut ja kuvat osoitteeseen:

lea.kettunen@luontoliitto.fi

tai Liiketie 21

00730 Helsinki

Jäsenmaksut:

köyhät / 5 €

rikkaat / 10 €

todella rikkaat / 10+ €

Maksu susiryhmän tilille:

218518 - 153042 (viite 1070)

Huom! Emme tarkasta jäsenmaksujen viestikohtia, joten pankin kautta ei yhteystiedot tai nimet välity meille!

Yhteystiedot tai vanhojen

jäsenten kohdalla nimi

tulee lähettää osoitteeseen:

susiryhma@luontoliitto.fi tai

Susiryhmä/Luonto-Liitto,

Annankatu 26 A

00100 Helsinki.

taitto: Lea Kettunen

www.luontoliitto.fi/susiryhma

Pääkirjoitus

Suden silmin

Kesä on aitatalkoiden aikaa. Tulemalla Susiryhmän aidanrakennustalkoisiin Pohjois-Karjalaan osallistut kokreettisesti ja samalla helpolla tavalla sudensuojelutyöhön. Tapaat iloisia samanhenkisiä ihmisiä ja nautit käsillä tekemisestä. Petolislta ja Susiryhmän nettisivuilta (www.luontoliitto.fi/susiryhma) löydät tuoreimmat talkoouutiset. Voit osallistua päivän tai tulla pitemmäksi ajaksi. Kaikki apu on tarpeen.

Tämän Suden ajan liitteenä löydät Suden silmin - löytöretki suden maailmaan vihkosen, joka sisältää elämyksellisen opetustuokion lapsille ja nuorille. Susidraaman on laatinut Jaana Hiltunen ja susifaktaosuuden Johanna Suutarinen. Susidraama on sopivaa ohjelmaa niin kerhoihin, leireille kuin kouluhinkin. Eläytymällä ymmärrämme paremmin niin luonnon eläimiä kuin toisiamme. Suden maailma on rikas ja viehättävä ja siinä riittää tutkittavaa ja opittavaa.

Elämysrikasta kesää!
Mervi Koskela
Susiryhmän puheenjohtaja

Susihiihtojen tunnelmia

Kirsi Uimi

Luonto-Liitto järjesti to 16. – su 26.3.2006 jokavuotiseksi perinteeksi muodostuneet susihiihdot Suomen parhaalle susialueelle Pohjois-Karjalaan. Tänäkin vuonna tukikohtana oli Uramon kämppä Ruunaan luonnonsuojelualueen katveessa, Ruunaanjärven eteläpuolella. Länsipuolella on Ruunaan retkeilyalue ja Karhunpolku-retkeilyreitti. Retket tehtiin luonnonsuojelualueelle umpihangessa metsäsuksin hiihdellen lähellä Venäjän rajaa. Maisemaa hallitsivat kauniit hankien peittämät järvet ja suot, harjut ja vaarat sekä vanhat luonnonsuojelun mukaiset mäntykankaat järeine keloineen, naavoineen ja kääpineen. Ympäristö on todellinen luonnonsuojelijan paratiisi, ja siellä viihtyy uhanalaisten kova-kuoriais- ja kääpälajien lisäksi myös mm. uhanalainen susi.

Kesäisin Ruunaalla liikkuu karhuja, kun taas talvisin varsinkin ahmoja, ilveksiä ja susia. Itse en kuitenkaan tiennyt että alueella liikkuu suden lisäksi muitakin suurpetoja, joten yllätys oli suuri, kun löysimme sekä ilveksen, ahman että susien jälkiä. Myös lukuisien muiden eläinlajien jälkiä näkyi, joten reissu oli hyvin opettavainen ja antoisa. Tässä päiväkirjamerkintöjäni:

to 23.3.

Hiihdettiin ensimmäisenä päivänä vain 5 tuntia leppoisaan tahtiin. Totuttelimme metsäsuksiin aurinkoisessa säässä Ruunaanjärven selällä puuterilumessa, välillä nousimme pienille metsäisille saarille. Minun mittapuullani laskimme huimia laskuja, lyhyitä ja jyrkähköjä. Metsäsuksiset eivät oikein tahtoneet luistaa. Järvenselällä tuuli, oli kova viima, lumesta muodostui hienoja dyynejä. Lumen syvyyttä ei tajunnut metsäsuksiset jalassa, mutta kyllä se nivusiin asti ylsi, jos erehtyi ottamaan tauolla sukset pois.

Nähtiin jo muutama mukava jälki. Ensimmäinen oli näätä. Näätää alueella oli paljon, joka päivä nähtiin lukuisia jälkiä. Joskus näätä oli käynyt puussa, olisiko oravajahdissa? Seuraava jälkilöydös aiheutti hieman ihmetystä, mutta oli kaiketi naarasmetso eli koppelo, jonka kävelyjäljet olivat yllättävän isot! Kieppikin löytyi ja mikäs muukaan kuin kakki! Koska olen hengeltäni jätöksistä innostunut koprologi (eikös kuulostakin hienolta!), kuvailen ensimmäisen kakkakikkareen kiinnostuneille lukijoille: n. 3cm pitkä ja sentin paksu, ruohomaiset neulaset näkyivät.

Taisin olla ensimmäisenä päivänä aika kaupunkilaisen oloinen haparoivine hiihtoliikkeineni, ja jatkuvine ”vau!” ja ”ihanaa” –voihkaisuineni. Ja kukapa muukaan kiljui eniten alamäissä, kaatuili useimmin ja ki-roili koviten ylämäissä! Kauheaa draamaa! Onneksi ihmiset olivat ymmärtäväisiä.

Lieksan maisemat olivat aivan upeita. Näkyi myös erikoisia bonsai- tai apinanleipäpuun mallisia matalia koukeroisia mäntyjä karuilla ja tuulisilla paikoilla. Alueen erikoisuutena olivat myös

”karvaiset”männyt, eli rungolla kasvoi neu-
lasia, jotka roikkuvat hauskaasti. Mitähän
lie eksoottista mäntylajiketta sekini oli?

Oli inspiroivaa nähdä paikallisten asu-
muksia pikkusaarilla. Oli idyllistä hirsi-
rakennusta moneen lähtöön, kalastusvä-
lineitä ja paljon erilaisia linnunpönttöjä.
Mietin, että täällä haluaisin joskus asua.
Erämaaromantiikka kukki ja ajatukset
harhailivat kaukaisissa haavekuviissa.

Aurinko paistoi monesti kirkkaalta taivaal-
ta, joten olipa hyvä että tuli hankittua vih-
doin kunnolliset peittävät aurinkolasit. Eräs
matkaseurueen vanhemmista herrasmiehistä
kertoikin, kuinka itse oli nuoruusvuosinaan ollut
Lapissa hiihtovaelluksella ja pilannut siellä sil-
mänsä. Että muistakaahan ihmiset aina ottaa
lumisille retkille hyvät aurinkolasit mukaan!

Kuljimme jonoissa. Ensimmäinen hiihtäjä
avasi latua, puski metriseen lumeen ja pe-
rässä tulevat tamppasivat siitä yhä paremman.
Huonona hiihtäjänä minä lykin aina vähän
kauempana kärjestä, että sain hyvät ladut al-
le. Kauhea opportunisti olen, myönnetään!
Mutta parempi ottaa vähän kevyemmin jos ei
tunne kuntoaan, sillä hiihtopäivät olivat pitkiä
ja väsymys olisi saattanut yllättää. Eräänä päi-
vänä alkoi viimeisen parin tunnin aikana hei-

kottaa, kun 8 leipää ei ollutkaan riittänyt (!)
ja verensokeri aleni. Onneksi heikotukseen
löytyi paljon purtavaa muilta retkeilijöiltä,
ja pian olinkin taas oma ylivireinen itseni!

pe 24.3.

Toisena päivänä meno oli tosi kovaa. Puhti
meinas loppua kesken, kun retken vetäjänä
oli rajavartiolaitoksen mies, entinen umpi-
hankihiihdon Suomen mestari. Risto Kiis-
kinen veti kyllä sellaista vauhtia ja oli niin
energinen aamusta myöhään iltaan, että oli
kyllä hatun noston paikka! Kyllä näki, että
tuo mies on koko elämänsä kulkenut jalan
suurten erämaiden pitkiä matkoja. Hän ker-
toikin, että edustaa reippaudessaan vanhaa
polvea, kun taas nykyisin rajamiehet kulke-
vat moottoriajoneuvoilla paikasta toiseen

Päivä oli myös pitkä. Heräsimme kuudel-
ta aamulla, lähdimme klo 8 ja hiihdimme 8
tuntia. Näimme päivän mittaan paljon uu-
sia jälkiä: jänön, minkin, lumikon, kärpän,
ahman, ilveksen sekä jo tutuiksi tulleiden
ketun, näädän ja myyrän jälkiä. Lisäksi
näin eräällä taukokämpällä 4 töyhtötiaista,
opin niiden ääniä, ja katselin kuinka ne kä-

vivät nokkimassa niille tarkoitettuja läskin paloja. Myös käpytikan näimme ja kuulimme, mutta se pysytteli kauempana meistä.

Kävimme rajavyöhykkeellä, jossa oli hienoja metsiä, paljon kuolevia ja lahoja järeitä mäntyjä, joihin tikat olivat tehneet valtavasti koloja. En ole eläissäni nähnyt moista näkyä! Jotkut männyistä olivat satoja vuosia vanhoja, todellisia järkäleitä, taivasiin kurkottelijoita. Olisi halannut puuta jos olisin ehtinyt! Menin ihan sekaisin kun näin vielä kääpiäkin ja suuria naava- ja luppopartoja ja tajusin, että täällä ne uhanalaiset oliot sitten elävät.

Hiihdeltiin vaihtelevassa maastossa ylös alas ja välillä laskeuduttiin järvelle. Kaatuilin PALJON! Taktiikakseni vakiintui alamäissä ”kilju, nosta kädet ylös, laita silmät kiinni ja toivo parasta”, mutta onneksi lumi oli pehmeää. Tosin paksusta hangesta ylöspääseminen olikin sitten taas oma taiteen lajinsa.

la 25.3.

Lauantai oli aivan erityinen päivä, sillä silloin pääsimme susien jäljille. Rajamies oli nähnyt Ilomantsissa susilauman jälkiä. Niinpä ajoimme aamuseitsemältä 40 kilometriä autoilla etelään, kunnes saavuimme kyseiselle metsätielle, jonka kohdalta hukat olivat menneet.

Jäljitimme useita jälkijonoja, löysimme makuupaikkoja ja risteyksiä. Sudet olivat kuitenkin käyttäneet paljon vanhoja jälkiään, joten oli vaikeaa arvioida, kuinka monta hukkaa oli ollut asialla. Lopulta päädyimme arvioon 2-4 suttu. Iltapäivästä löysimme vielä aivan tuoreet jäljet, eli siitä oli hukka mennyt ihan äskettäin. Pyrimme menemään aina hukan tulo-, ei menosuuntaan, jottemme aiheuttaisi eläimille stressiä. Eihän ollut tarkoitus ajaa susia takaa, vaan

lukea niiden jälkiä. Oli hankalaa selvittää suden kulkusuuntaa varsinkin vanhoista jäljistä.

Lauantaina näimme lisäksi hirven, lumikon, näädän, ketun ja jänöjen jälkiä. Näimme myös teeren kiepin ja siihen jääneen kakkakikkareen, joka metson sellaiseen verrattuna oli pienempi ja lyhyempi eikä siinä ollut havuja, väri oli vaalean ruskea jossa näkyi myös valkoista.

Päivän maasto oli hyvin tiheää risukkomet-sää, sillä pakkohan meidän oli mennä mistä sudet olivat menneet! Meidän 2,5 metriset metsäsuksemme vain eivät oikein sopineet yhteen ympäristön kanssa. Risukkoa mentiin ylös ja alas, mikä vaati 7-8 tunnin hiihtopäivänä välillä kunnon ponnistelua, mutta onneksi oli 10 palaa eväslleipiä mukana.

Jäljittäminen ei ollut helppoa ja aina välillä piti pysähtyä miettimään, että hetkinen, olikohan tässä sittenkin menty eri suuntaan ja olikohan kyseessä kuinka monta sutta.

Kerran pysähtyessämme järven selälle taas kerran hämmentävässä jälkiristeyksessä, mietimme, että mahtaisi olla susilla hauskaa, jos nyt metsänreunasta katselisivat meitä raapimassa päitämme ja miettimässä, että mihinköhän se tästä meni. Lopulta suden jälkiä oli valtavasti, mutta susia ei välttämättä ollutkaan kuin pari. Ne vain olivat astuneet ahkerasti samoihin jälkiin ja harhauttaneet meitä, pirulaiset!

Kun lauantain hiihto-osio oli ohi, alkoi autokamppailu. Etuvetoinen iso paketti-automme oli juuttunut kiinni ja sen kannustamiseksi paluumatkalle meidän piti lapioida, työntää, peruuttaa ja työntää uudestaan varmaan lähemmäs tunti. Kun se vihdoinkin suostui lähtemään paluumatkalle pikku metsätietä, kaikki huokaisivat helpotuksesta. Mutta ei olisi pitänyt, sillä se oli jäänyt uudelleen jumiin seuraavaan mäkeen. Ja seuraavaan. Seuraavan parin tunnin ajan me sitten ahkerasti työnsimme, asettelimme renkaiden alle havuja, lapioidimme, peruuteltimme, työnsimme taas ja vielä kerran työnsimme. Kuusi kertaa se vielä onnistui juuttumaan, kunnes pääsimme leveämmälle tielle. Meinasin huumorintaju loppua, mutta ei ihan, sillä olihan se aika huvittavaa. Ja taas ne sudet nauroivat siellä jossain meille.

Ennen auringonlaskua pääsimme takaisin kämpille, ja olimme todella kiitollisia levosta ja ruoasta. Ilta kului mukavasti saunoen ja jutellen, parhaiten ihmisiin tutustuikin tänä viimeisenä iltana.

su 25.3.

Viimeisenä päivänä otimme rennosti ja hiihdimme lähiharjuilla, ja oli aivan mahtavaa pitkän harjun huipulla lasketella loivasti alaspäin pitkiä matkoja. Järeät vanhat

pystyyn kuolleet ja rungoltaan kiertyneet männyt toivat aivan oman unohtumattoman lisänsä, samoin kuin kovaääniset tiaisparvet. Lopulta kukin sai tehdä mitä halusi ja minä lähdin yksin takaisin mökille, hiihtelin pikkuhiljaa ja nautin täydellisestä hiljaisuudesta.

Silloin koin myös sen mitä en halunnut kokea. Pienen alitajuisen pelon. Olin yksin ja lähistöllä oli suurpetoja. Iik! Mut-

ta sitten tyyntyin ja ajattelin rationaalisesti. Paljon vaarallisempaa on arkielämässä, eikä arka susi ole tappanut Suomessa ihmistä ainakaan yli sataan vuoteen.

Opin reissulla paljon, ja sain ikimuistoisia kokemuksia sekä mustelmat polviin ja pakaraan. Ei paha saldo! Ensi vuonna uudestaan!

Tule tekemään käytännön sudensuojelutyötä, rakentamaan susiaitaa!

Talkoissa pystytetään karjatilallisille susiaitaa kotieläinten (ja susien) suojaksi. Aiempi kokemus ei ole välttämätöntä, opastamme ja opetamme tekijöitä. Työtä riittää niin riuskan rivakoille kuin hennommillekin tekijöille. Talkoopäivinä isäntäväki/susiryhmä järjestää majoituksen ja ruuan, susiryhmä korvaa lisäksi matkakulut.

Ilmoittaudu Allulle, p. 050 536 1024 tai anusalmi@cc.joensuu.fi. Talkoita tulee kesän mittaan lisääkin. Seuraa ilmoittelua petolistalta taisusiryhmän nettisivuilta www.luontoliitto.fi/susiryhma

Tervetuloa Luonto-Liiton Itämeri-teemaisille Kesäpäiville 15.-20.7.

Kesäpäivät järjestetään Bengtsårin saarella lähellä Hankoa. Ohjelmassa Itämeritietoa, niittämistä, luonnonyrttien hyötykäyttö-työpaja, saaristolaiskäsitöitä, lintu- ja kalaretkiä, draamaa sekä iloisia iltoja hyvässä seurassa musisoinnin ja keskustelujen merkeissä.

Osallistumismaksu 8/10e/vrk (koko ajalta 40/50e). Kesäpäiville järjestetään kuljetukset Helsingistä. Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Luonto-Liiton Uudenmaan piiri, p. 09 446 313 tai lup@luontoliitto.fi

Mitä olisi kesä ilman Luonto-Liiton leirejä? Ilmoittaudu pian!

Luonto-Liitto järjestää kesäleirejä lapsille, nuorille ja perheille ympäri Suomen. Kesäleireillä tutustutaan luonnon ihmeisiin retkeillen, eläytyen ja leikkien. Perinteiseen leiriohjelmaan kuuluu myös uimista, saunomista ja iltanuotiolla istumista. Lasten leirit on tarkoitettu noin 7-12-vuotiaille ja nuorten leirit yli 12-vuotiaille. Lisäksi Luonto-Liitto järjestää perheleirejä ja talkooleirejä. Leirit kestävät noin viikon ja hintaan sisältyy täysihoito, ruoka ja vakuutukset.

Kesäleirit osoitteessa: www.luontoliitto.fi/leirit

KUULUMISIA RUOTSIN SUSISYMPOSIUMISTA

Anu Salminen

Koska viime vuonna Ruotsin Våldalenissa järjestetystä susiseminaarista saatiin niin hyviä kokemuksia, matkaan lähdettiin tänä vuonna isommalla joukolla. Tapahtuman teemana oli tänä vuonna petovahinkojen ennaltaehkäisy. Konkreettisten vinkkien ja biologisen tiedon lisäksi mukaan tarttui ainakin muutama pohjoismainen kontakti lisää Susiryhmälle.

Matkalla seminaariin retkikuntamme pysähtyi Järvsössä tutustuakseen Ruotsin suurpetotietokeskukseen. Paikalla oli koti- maista Kuhmon keskusta enemmän kokoa, mutta keskuksen näyttely ei ainakaan minusta ollut sen ihmeellisempi. Järvsössä on myös eläinpuisto, jossa voi tutustua ruotsalaisiin eläimiin. Siellä kierrellessä meillä menikin aikaa useita tunteja. Muuten eläimet vaikuttivat tyytyväisiltä ja hyvinvoivilta, mutta suurten petolintujen häkit tuntuivat ahdistavan pieniltä, eikä pöllöillä ja haukoilla ollut juuri mahdollisuutta lentää.

Järvsöstä matkamme jatkui kokouspaikalle, jonne saavuimme kokousta edeltävänä iltana. Hyvin nukutun yön jälkeen meillä oli hetki aikaa nauttia upeista tunturimaisemista ihanassa auringonpaisteessa ennen kuin sukelsimme kolmeksi päiväksi kokoussalin hämärään.

Norjalaista susipolitiikkaa

Norjassa käytiin eduskuntavaalit syksyllä 2005. Vaalikampanjassa susiteema oli näytävästi esillä, mutta ainakaan uuden hallituksen ensimmäisen puolivuotiskauden aikana ei suurpetopolitiikassa ole tapahtunut kovin suuria muutoksia. Tätä mieltä oli

ainakin Vemund Jaren paikallisesta ympäristöministeriöstä. Hän piti suurimpana muutoksena entiseen verrattuna sitä, että uusi hallitus on päättänyt painottaa petovahinkojen ennaltaehkäisyä. Lähiaikoina uusi alueellinen suurpetolautakunta tulevat varmasti vaikuttamaan nykyistä enemmän petopolitiikan käytännön tuuliin.

Knut Morten Vangen esitteli alueellisten suurpetolautakuntien toiminnan käynnistymistä hieman tarkemmin. Vuosi sitten perustettiin kahdeksan lautakuntaa, joihin Miljödepartementet ja Sameting nimittävät jäsenet. Jäsenet ovat paikallispoliitikkoja. Tarkoituksena olisi, että uuden elimen toimenkuva muodostuisi laajemmaksi kuin vain kaatolupien jakajaksi. Käytännön politiikan apuna tulevat toimimaan nyt vasta valmistelussa olevat alueelliset kannanhoitosuunnitelmat, jossa määritellään mm. petovahinkoja ennaltaehkäiseviä ja konflikteja vähentäviä keinoja, kiintiöt ongelmayksilöiden kaatamiselle sekä kiintiöt lisenssipyyntille.

Ainakin Knut Morten Vangenin mielestä lautakunnat ovat menossa oikeaan suuntaan, eikä isoja ongelmia ole ilmennyt. Koska lautakunnat koostuvat paikallispoliitikoista, suurpetokeskustelun keskus siirtyy vähitellen pois keskushallinnosta. Lautakuntien jäsenet ovat olleet hyvin aktiivisesti läsnä kokouksissa. Ensimmäinen vuosi on jonkin verran kulunut myös opetteluun merkeissä. Lautakunnilta odotetaan paljon paikallisesti. Lautakuntien on kuitenkin noudatettava kansallista petopolitiikkaa, joten ne eivät voi päättää ihan mitä tahansa – asia, joka saattaa vielä aiheuttaa närää. Niinpä luvassa saattaa vielä olla melkoista

taiteilua politikoinnin ja virkamiesvastuun välillä. Jotkut valtuutetut valittavat jo nyt, etteivät he halua olla keskushallinnon työrukkasia eli he kokevat itsellään olevan liian vähän liikkumatilaa.

Ja uutisia Ruotsista

Susanna Löfgren Ruotsin ympäristöministeriöstä kertoi puolestaan Ruotsin suurpetotilanteesta. Susikannan kooksi arvioidaan 120 yksilöä ja viime kesänä oli 13 varmaa pesintää, joista kaksi oli Norjan raja-alueella. Sudelle on annettu sekä viime että tänä vuonna yksi kaatolupa.

Ruotsissa maksetut petovahinkokorvaukset eivät kasva, mikä on pitkälti seurausta vahinkojen ennaltaehkäisyyn tehdystä isosta panostuksesta. Koiravahingot sen sijaan lisääntyivät Ruotsissa viime vuonna.

Ruotsissa toteutetun selvityksen mukaan petovahinkokorvauksiin ollaan tyytyväisiä muiden paitsi koiravahinkojen osalta. Selvityksessä tärkeäksi koettiin myös se, että vahinkotilanteessa valtiovalta on yhteydessä suoraan vahingon kärsijään, seikka jonka psykologista merkitystä ei suinkaan kannatakaan vähätellä.

Susanna Löfgren ilmoitti, että Ruotsissa petovahinkojen ja myös ennaltaehkäisevien toimien määrärahat ovat tällä hetkellä riittävät, seikka, jonka kuullessaan oli pakko tuntea lievää kateutta ruotsalaisia kohtaan.

Ympäristöministeriö kirjoitti Ruotsissa kirjeen maan hallitukselle yhdessä Sameetingetin kanssa vaatien poronhoitoaluetta varten lisää ennalta-annettavia vahingonkorvauksia suden aiheuttamia vahin-

koja varten. Ympäristöministeriö näkisi tämän tärkeäksi paitsi suden sietämisen parantamiseksi niin myös siksi, että olisi mahdollista saada Suomesta geneettistä täydennystä varsinaisilla susialueilla poronhoitoaluetta etelämpänä eläville Ruotsin susille.

Ruotsalaiset sudenystävät huolissaan

Ruotsissa käydään eduskuntavaalit tänä syksynä. Kaikki merkit viittaavat siihen, että yksi vaalikamppailun teemoista tulee olemaan susipolitiikka. Ilmapiiri on tietyillä alueilla, erityisesti Taalainmaalla, kiristynyt ja susivastaisella politiikalla on varmasti vaaleissa kysyntää. Ruotsalaisen Suurpetoyhdistyksen varapuheenjohtaja Ann Dahlenius sanoi pelkäävänsä eniten porvaripuolueiden mahdollista vaalivoittoa vaaleissa ja toissijaisesti sitä, että sosiaalidemokraatit alkavat tehdä susipolitiikassaan kompromisseja vaalitappion välttääkseen. Yhtenä esimerkkinä tästä hän näki kiistellyn lakimuutoksen, jolla karjanomistajille annettiin laajat oikeudet ampua karjaansa uhkaava susi. Lakimuutos tuli keväällä voimaan ja sen vaikutukset tulevat varmaankin vähitellen näkyviin.

Lisää matkakuulumia seuraavassa Suden Ajassa.

LUKUVINKKI

Misha Defonseca: Susilapsi, Otava 2005

Kuusivuotias juutalaistyttö lähtee yksin sodan keskellä vuosia kestäväälle epätoivoiselle etsintäretkelle löytääkseen vanhempansa. Hän kulkee aina Belgiasta Venäjälle ja takaisin, heitä koskaan löytämättä. Sen sijaan hän löytää sudet, joista yhdestä tulee jopa hänen emonsa, vaikkakin vain hetkeksi.

Luettuani kirjan ja laskettuani sen hetki sitten kädestäni, olen vieläkin jonkinlaisessa tilassa, johon hyvää kirjaa lukiessaan uppoaa. Tämä kirja ei ollut ainoastaan ihmisen kirjoittama, hyytävä ja ihmeellinen tarina, vaan se kertoo osuvasti millaiseksi ihminen on lajina tullut. Toki natsien hirmuteot ovat jokaiselle tuttuja historiankirjoista, ja niihin liittyen on kirjoitettu ja kerrottu lukemattoman monia koskettavia tarinoita. Tämä kertomus on kuitenkin hieman erilainen. Kirjan luettuani voisin kuvitella jokaisen ymmärtävän, että ihminen on ja tulee olemaan tämän maapallon ainoa todellinen petoeläin...

Terveisin Laura P

Susiryhmä -shop ilmoittaa!

*** Oikeus olla susi t-paita ***

**Susiryhmän klassikkopaita maksaa 14 euroa. Tilaukset:
materiaalit@luontoliitto.fi**

*** Hihamerkit ***

**Hihamerkin Oikeus olla susi
-logolla voi tilata kahdella eurolla osoitteesta:
susiryhma@luontoliitto.fi**

AJANKOHTAISTA PETOASIAA SÄHKÖISESTI!

Petolista on sudensuojelijoiden sähköpostilista, joka ei tuki postilaatikkoasi mailitulvalla.

Liittyminen käy kätevästi mailaamalla osoitteeseen: susiryhma@luontoliitto.fi

OKSU JA SUSHI KESÄYÖSSÄ

LALATILAA...

YÖLAULAJARETKELLÄ

JEE PUHDASTA VOIMAA

TÄÄLTÄ LOUHITTAAN URAANIA

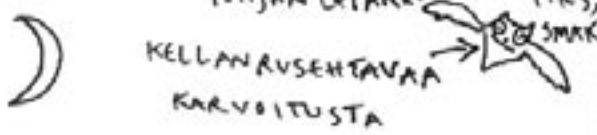
EHEI ARMAS, TÄMÄ TUHOAA KAIKEN ELÄMÄN

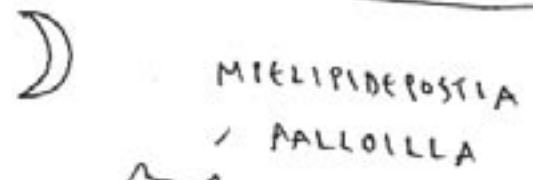
OO, SATAKIELI

ONPA MITÄTÖMÄN HARMAAN-RUSKEA

100 x Joujou

PONJAN LEPÄKKÖ TIKS, KELLANRUSEHTAVAA KARVOITUSTA

MIELIPIDEPOSTIA / PALLOILLA

TAAS TÄTÄ SONTAA!

BLEE SAMMAKOIDEN KUTUMASSI

NE AMPUU SUTIA. NE AMPUU NARRAATKIN NE AMPUU PENNUTKIN...

VIIRAN RAKAS TAN SUSA

MENNÄN RAKAS NAIMISIIN

TAHDON TAHDON

OKEI, KESÄ-HÄÄT

UYSOS, KII

Ellei vastaanottajaa tavoiteta,
pyydetään palauttamaan ositteeseen:
Annankatu 26 A 5.krs, 00100 Helsinki

2

PMM- sopimus
126277